

BERETI GÁBOR

Ez mégsem olyan

Ez mégsem olyan, mintha
 az ablakrács árnyéka
 mintázná a padlót,
 mert a hangod sétál ott,
 hol együtt él
 az árnyék meg a fény.
 Ez mégsem olyan, mintha
 az ajtót, ha itt vágat a szél,
 nem bent, de kint rázná
 a kis kémlelő-fedél.
 S ha csöngetsz, hogy beengedjelek,
 nem te néznél rám kintről,
 míg bentről én csodállak meg.
 Ez mégsem olyan, pedig a bútor
 itt is hol szék, priccs, lavór,
 hol meg szőnyeg, könyvek,
 s képek a falon.
 Mert így élünk mi ketten,
 rabságban, börtönben, de
 ez mégsem olyan,
 mintha szerelem nélkül
 élne az ember.

Így lesz minden

Gyönyörtől fénylő csillagok
 lélegző, áthevült teste.
 Ez, mit nekem itt hagyott
 a tegnap este.

Mondhatnám azt is, jól vagyok,
 hisz' örökre nyitott ablak,
 s egy megállt óra, mik ott
 velem maradtak.

Roppant szívébe rejt a csönd
 és boldoggá tesz a hiány.
 Így lesz minden lent és fönt,
 gazdag és sivár.

BERETI GÁBOR

Ruhádon csobog az éj

Ruhádon csobog az éj.

Hallhatták mit mondom,
mikor az égen villámként futott át
a meglepetés ereje.
Mondják, a dörgésbe vegyülten
egy öntudatlan
ölelés hangjait ismételtette
a szám.

De a szemem így is téged látott,
s akár egy könyvből,
téged olvasott ki a csillagokból –,
pedig a becsukódó lapok, ahogy
a betűket,
a hajnal fényeit zárták el előlem.
Engem utánozva
mintha egy kis csont amulett
lebegett volna ujjaid hullámain.
Azt hittem értem sírsz.
De csak a betűkbe zárt
szavak könnyeztek.
Csont és bőr vagy,
mondtrad váratlanul.

Igen, nevettem, bár közöttük hordok
még szerelmünkből egy keveset.
Azt hittem az amulett
miattam remeg kezeden,
hogy hajad színe értem festi meg
a felhők alját,
s ahogy az elszabadult lovak sörénye,
miattam csapkodja homlokodat az éj.

De csak
üres csillagként úszott
számra bőröd érintése. Mert
csak magamban olvasom amit látok.
De még így is,
hogy fájdalomban lebeg az arcom,
hallanám, ha sírnál.
Ha hozzám futnának könnyeid,
láttnám a nyugtalan csillagok
sokadalmát.

S mert oly régen már,
hogy az évek nem rólad szólnak;
elhallgatok végül.